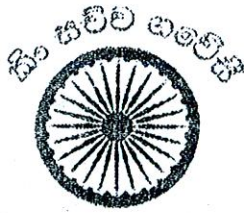

නමෝ බුද්ධාය

දාහ නව වෙති වෙළුම
ආරම්භය: 2001-07-05

මාසික ධර්ම සංග්‍රහය අංක: 191

ශ්‍රී. බු. ව. 2560

2016 ජූනි 21

පොසොන් කළාපය

පුංචි පුංචි වැරදි ගොඩක් එක්වුනු තැන විනාශයක්

කොළඹ බොරැල්ලේ සිවලි මහා විද්‍යාලයේ නියෝජ්‍ය විදුහල්පති ශාස්ත්‍රපති
අතිපුප්‍ර කොත්මලේ දින්නාග නාභිමිපාණන් වහන්සේ විසිනි

නමෝ තස්ස භගවතො අරහතො සම්මා සම්බුද්ධස්ස ///

නව බුද්දං සමාවරෙ කීඤ්චි - යෙන විඤ්ඤ පරෙ උපවදෙය්‍යං
සුඛිනො වා ඛේමිනො භොන්තු - සඛිඛේ සත්තා භවන්තු සුඛිත්තා

පින්වතුනි,

යම් ක්‍රියාවක් කරණකොට ගෙන නුවණැති අන් කෙනෙකු අපවාද කියන්ද එබඳු කුඩා වූ හෝ වරදක් නොකට යුතුය. හැම සත්හුම කසිනුත් සුවැත්තෝ වෙත්වා! හය නැත්තෝ වෙත්වා! සුවපත් වූ සිත් සතන් ඇත්තෝ වෙත්වා!

කාරුණික පින්වත :

සත්ත්ව ලෝකයේ ඉහළම මට්ටමින් තම පැවැත්ම ගෙන යන්නේ මිනිසාය. ඒ ඔහු සතු උසස් - දියුණු මනසේ හේතුවෙනි. යම් යම් දේ පිළිබඳව සිතීමට, විමසීමට, නිර්මාණයට, ගවේෂණයට නැඹුරුවීමේ හේතුවෙන් අද වන විට ඔහු තම පැවැත්මට මෙන්ම විනාශයට ද අදාලව බොහෝ දේ නිපදවා අහස උසටත් වඩා ඉහළට ගොස් සිටින ආකාරය, විශ්වය ගම්මානයක් තරමට කුඩා කර ගැනීමෙන් පැහැදිලි කරගත හැකිය.

ලෞකික වශයෙන් ඔහු ලබා ඇති ප්‍රගතියම තම පීචිතයේ ඒකායන අරමුණ ලෙස පිළිගෙන ක්‍රියා කරන අතරම අන් අයටත් එලෙස ක්‍රියා කිරීමට උපදෙස් දෙන බවක්ද පෙනේ. මෙම ප්‍රතිපදාව තුළින් මිනිස්කම අර්ථවත් වේ යැයි කවරෙකු විසින් සිතන්නේ නම් හෝ ඊට අදාලව ක්‍රියා කරන්නේ නම් හෝ එය මිනිස් නාමයටත් නින්දාවකි.

බෞද්ධයෙකු මිනිස්කම ලෙස අගයන මූලික ලක්ෂණය කොට ගන්නේ තම පැවැත්ම උදෙසා සිතන, කරන, කියන දෑ තම නිෂ්ඨාව කෙරෙහි කවර ආකාරයෙන් හේතු වන්නේ ද යන්න පිළිබඳ සලකා බැලීමෙනි. ඒ අන් හේතුවක් නිසා නොව නිෂ්ඨාව තමන්ට ආකස්මිකව හෝ කිසියම් වරප්‍රසාදයක් ලෙස හිමිවන්නක් නොව තමන් විසින්ම වෙර දරා උත්සාහවත්ව සලසා ගත යුතු වුවක් ලෙසට බුදුසමය තුළින් අවධාරණය කොට ඇති බැවිනි. අසංබෙය්‍ය ගණනින් බොහෝ වූ දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ බුද්ධ කාරක ධර්ම ලෙසින් විවිධ පර්යේෂණයන්හි යෙදෙමින් පාරමි පූරණය කළා වූ බුදුවරු ලෝකයෙහි පහළවන්නේ ඇතිව තිබෙන මිනිස් දිවිය යළිත් ඇති නොවන ආකාරයෙන් ප්‍රභාණය පිණිස අවශ්‍ය අවබෝධය තමනුත් ලබා අන් සත්ත්වයන්ට ඊට අදාළ උපදේශනයන් ලබා දීම පිණිසය. ධර්මය ලෙස ඇගයුමට ලක් කරන්නේ එම උපදේශනයන් සමූහයයි. ඒවා කවරේදැයි අසා කියවා, මනා ලෙසින් ධාරණය කොට වර්යාත්මකව තම දිවි පෙවත හා සම්බන්ධ කර ගැනීම අතිමනාර්ථ සාධනයට අවශ්‍ය ම වූවකි.

එබඳු ආකාරයෙන් පරිපූර්ණ වූ ජීවිතයකින් විද්‍යාමාන වන සමර්ථතා හා ගති ලක්ෂණ 14 තුළසක් කරණිය මෙන්ත සුත්‍රයෙහි දක්වා ඇත. තමා සතු වගකීම දක්ෂ ලෙසින් සම්මුඛ්ණ කරන අතරී කුශලයා හෙවත් ඔහු අවංකව, අන් අයගෙන් ලැබෙන අවවාද උපදෙස් සතුටු සිතින් පිළිගනී. ඔහුගේ වචනය මෘදුය. ක්‍රියාව මෘදුය. සිත මෘදුය. ආඩම්බර, අහංකාර ගතියක් නැත. ලද දෙයින් සැහීමට පත්වන නිසා වැඩි අපේක්ෂා, බලාපොරොත්තු නොමැත. ඔහු නිසා කිසිවෙකු කුමනාකාරයෙන් හෝ විපතට, කරදරයකට පත් නොවේ. තමන් තුළ ඇති ශක්තිය තමාම මොනවට අවබෝධ කොට ගෙන ඇති නිසා ද්‍රෝඩම් ගොඩ බදාගත්තාක් මෙන් බොහෝ වැඩ කටයුතු බාර නොගෙන කළහැකි දේ පමණක් බාරගනී. වාමි වූ දිවි පෙවතකට හුරුය. තම ඉඳුරන් පිනවීම සඳහා නොවෙහෙසෙයි. නුවණින් අවබෝධයෙන් යුතුව සියල්ල තුල ක්‍රියා කරයි. මානුෂිකත්වයෙන් සලකා බලන අන් අය රැවටීමට හෝ කපටිකම් නොකරයි. අන්‍යයන්ගේද අදහස් අනුමත කරන නිසා දැඩි මතධාරියෙකු හෝ ආධානග්‍රාහීව ක්‍රියා නොකරයි. තමන් කරන කියන සිතන කිසියම් ක්‍රියාවක්, ප්‍රකාශනයක්, සිතුවිල්ලක් නිසා නුවණැතියන්ගෙන් උපවාදයට - නින්දාවට - අවඥාවට ලක්වන ඉතා ම කුඩා වූද ක්‍රියාවක් නොකරයි. ප්‍රකාශන නොකරයි. සිතුවිල්ලක් ඇති කර නොගෙන විශ්ව ව්‍යාප්ත සියළුම ජීවින් කෙරෙහි තම මිත්‍රත්වය කායික වශයෙනුත් මානසික වශයෙනුත් සුවපත් වේවායි ප්‍රාර්ථනා කරයි.

ඒ අනුව, තම අභිවෘද්ධිය සලසා ගැනීමෙහි උත්සුකවන පුද්ගලයෙකු තුළින් විද්‍යාමාන ලක්ෂණයකි. තමා අතින් සිදුවන ඉතා කුඩා වරද ගැන වුවද සැලකිල්ලක් දක්වා එයින් ඉවත්වීමට තම උපරිම ශක්තිය කැප කිරීම, ජල බිංදුව බිංදුව එකතු වීමෙන් විශාල ජලාශයක් පිරෙන්නාක් මෙන් ගඩොල ගඩොල තැබීමෙන් විශාල ගොඩනැගිල්ලක් ඉදිවන්නාක් මෙන් කුඩා කුඩා වරද බැගින් වුවද ඒකරාශී වීමෙන් පුද්ගලයා විනාශ විය හැකි ශක්තියක් පහළවන නිසාය. එලෙස කුඩා වුවද වරද පිළිබඳ සැලකිලිමත් විය යුත්තේ.

බුදුසමය හොඳ මෙන්ම හරක - වැරදි පිළිබව පිළිගනී. සත්වයෙකු හොඳ කරන්නේත්, වැරදි කරන්නේත් ඔහු තුළ ඇති මමත්වය නිසාය. හොඳ කිරීමෙන් හෝ - යහපත් විපාකත්, හරක - අයහපත් - වරද කිරීමෙන් හරක විපාකත් ලැබෙන බව දැනගන්නවේ.

මමත්වය විසින් මෙහෙයවන සත්ත්වයා ලෝභ - දෝස - මෝහ හේතු කොට ගෙන කර්ම රැස් කරයි. මෙම වෛතසික තුනම අප සිතෙහි ඇති වැරදි හැඟීම්ය. මේ අතරින් ප්‍රධානත්වය දරන්නේ මෝහයයි. ඒ ක්‍රියාකාරීත්වය අනුව නොව " සියලු වරදට හේතුව නොදැනීමය " යන න්‍යායය අනුවය. ක්‍රියාකාරීත්වයෙන් මෙහි ප්‍රධානියා ලෝභයයි. කෝපය හෙවත් ද්වේෂයේද මූල හේතුව තණ්හාවමයි. තණ්හාව නිසා උපාදානය හටගනී. ඒ අනුවය: භවය අල්ලා ගන්නේ. එහි ප්‍රතිඵලය ඉපදීමය. උපන් නිසා ජරා, මරණාදී අනේක විධි තත්වයන්ට පත්වීමට සිදුවෙයි.

ලෝභ - දෝස - මෝහ යන කිලිටි හැඟීම් මුල් කොටගෙන කරන සෑම අයහපත් ක්‍රියාවක් ම, කියනු ලබන සෑම අයහපත් වචනයක්ම, සිතන සෑම සිතුවිල්ලක් ම අකුසල් හෙවත් වැරදියි. එහෙත් ඒවා සියල්ලක්ම අපව දුකට පත් නොකරයි.

පුහුදුන් මිනිසා තුළ කාමුකත්වයට බරවූ සිතිවිලි සමූහයක්ද පහළවෙයි. " කෙලෙස් " නමින් දක්වන ඒවා නාමමාත්‍රව හෝ අප විසින් දැන ගෙන සිටිය යුතුය. මජ්ඣිම නිකායෙහි සල්ලේඛ සූත්‍රයෙහි සඳහන් ඒවා මෙසේය.

විනිසා අනුනට හිංසා කිරීම, අදින්නාදාන සොරකම් කිරීම, **අභුන්මචාර** ස්ත්‍රී - පුරුෂ සම්භෝගය, **මුසාවාද** - බොරැකීම, **පිසුණාවාව** - කේලාමිකීම, **චරාසා වාචා** - නපුරු බස් කීම, **ගම්ච්ඡපලාප** - ගිස් වචන, අභිජ්ඣා - තද ලෝභය, ව්‍යාපාද - ක්‍රෝධය, **මිච්ඡා දිට්ඨි** - වැරදි පිළිගැනීම, **මිච්ඡා සංකප්ප** - වැරදි කල්පනාව, **මිච්ඡා වාචා** - වැරදි වචන කථා කිරීම, **මිච්ඡා කම්මන්ත** - වැරදි ක්‍රියා, **මිච්ඡා ආජිව** - වැරදි දිවි පැවැත්ම, **මිච්ඡා සති** - වැරදි සිතිය, **මිච්ඡා සමාධි** - වැරදි විවේකය, **මිච්ඡා සදානා** - වැරදි මග ගිය නුවණ, **මිච්ඡා විමුක්ඛි** - වැරදි පිළිවෙත් අපේක්ෂිත විමුක්තිය, **ථින මිද්ධි** - අලසකම, **උද්ධච්ච** - උඩගුකම, **විචිකිච්ඡා** - සැකය, ක්‍රෝධ - තරහව, **උපනාහ** - බද්ධ වෛරය, **මක්ඛි** - ගුණමකුකම, **ජලාස** - එකට එක කිරීම, **ඉස්සා** - ඊර්ෂ්‍යාව, **මච්ඡෙර** - අන් සම්පත් නොඉවසීම, **සධි** - කපටිකම, මායා - වංචාකාරකම, **ඊද්ධි** - දැඩි ගතිය, **අභිමාන** - අධික මානය, **දුභිබ්බි** - අධිකරුකම, **පාපමිත්තතා** - අයහපත් මිතුරන් ඇති බව, **පමාද** - ප්‍රමාදය, **අනොත්තප්ප** - වරදට හය නැති බව, **අප්පස්සුත** - දැනීම අඩුබව, **කුසිත** - විරිය අඩුබව, **මුට්ඨස්සති** - සිහිමුලා බව, **දුප්පකද්ද** - මෝඩකම, **සන්දිට්ඨි පරාවාසි ආධානග්‍රාහි** - තම පිළිගැනීම පමණක් හරි යයි දැඩිව ගෙන එයින් නොමිදීම වශයෙනි. මේවා සියල්ලද වැරදිය. මේවායින් අත මිදෙන තෙක් නියම නිදහස අපට හිමි නොවේ.

මෙම වැරදි සියල්ලෙන් නිදොස්වීම පිණිස අවශ්‍ය වන්නේ සිල සමාදානයයි. ඒ ඔස්සේ හරි - වැරදි කිරීමට ලැජ්ජාව ඔතප්ප වැරදි කිරීමට බියත් ඇතිවේ. අපේ සිතේ ගතිය වන්නේ නිරතුරුව ම වරදට අණ කිරීමයි. නිරිඔතප් නිසා කලක් යාමේදී සිත පවට කරන අණ පිළිනොපදියි. සිල සමාදානයෙන් පුද්ගලයා ගුණවකෙකු බවට පත්වන්නේ මෙලෙසිනි.

සීලයෙහි ප්‍රභේද දෙකක් වාරිත්ත වාරිත්ත ලෙස දැක්වේ. තමන් තුළ පෙර නොපැවති ගුණ දහමි ඇති කරන්නේ වාරිත්ත සීලයයි. එනම් නව වර්යාමය රටාවයි. වාරිත්ත යනු වැළකීමයි.

බුදුසමය වැරදි ලෙස දැක්වන්නේ තමා නිසා අන් අයටත්, නමන්ටත් සිදුවන හානිදායක තත්ත්වයයි. පළමුකොටම අප සංවර විය යුත්තේ අප නිසා අන් අයටත් සිදුවන හානියෙන් වැළකී සිටීමටයි. පන්සිල්, අටසිල් (දසසිල්) උපසම්පදා සිල් වශයෙන් දක්වා ඇති සීලයන් තුළින් අපේ නිවැරදි භාවය, සාමාජික අයිතිවාසිකම් සුරැකීමත්, සහජීවනයටත්, තම පැවැත්මටත් විශාල අනුග්‍රහයක් ලැබේ.

තමා සැමටත් - සැම මෙමටත් යන පදනම මත පිහිටා නුවණැතියන්ගේ නින්දාවට - පරිභවයට - අවමානයට ලක්විය හැකි කුඩා වරද වුව නිවැරදි කර ගැනීමටත් විශ්ව සහගත සියලු සත්ත්වයන් කෙරෙහි මිත්‍රත්වයට පත්වීමට මෙන්ම අභිමර්ථ සාධනයට ද අවශ්‍ය කායික මානසික ශක්තිය නිරතුරුවම ඔබට ඇතිවේවා !

ඔබ සැමට සම්මා සම්බුදු සරණයි !